

KÖNYVAJÁNLÓ

Megjelent D. Szabó Miklós írásainak második válogatás-kötete „Olyan csókra berendezett szája vót...” címmel. Kunhegyesi, Kunhegyes környéki települések embereiről szól, különös sorsokról, melyeket a megyét járva jegyzett fel a szerző. Száznegyvenkét vidám, szomorú, elgondolkodtató történet abból a 22 000-ból, mely különböző újságok – elsősorban a Néplap – hasábjain megjelent közel 35 év alatt.

A szerző Kunhegyesen született, az általános iskolát a Kossuth Iskolában végezte, majd ide került vissza tanítani. Az újságírói pályára a '70-es évek végén lépett, Szolnokra költözött családjával, de szülővárosához sohasem lett hűtlen. Sokszor jött riportot készíteni, témát gyűjtött írásaihoz, és mindig kilátogatott szülei sírjához a kunhegyesi temetőbe. Nem kereste semmilyen hatalom kegyeit, csak azt tette, amihez értett: írt.

Ő maga így nyilatkozott erről nyugdíjba vonulása után: „Hamar rájöttem, hogy nekem a gazdasági témák nem mennek. Magyar-országi szakos tanár voltam azelőtt, a történelmet is szerettem, ezért az emberi történetekhez vonzódtam. A politika sem érdekelt különösképpen. Viszont azt mondták, hogy menjek ki az emberek közé, és arról írjak, amiről

ők beszélnek. Ez az alfája és ómegája az újságírásnak. A jó újságíró mindig arról ír, amiről az emberek beszélnek. Ezt pedig csak úgy lehet megtudni, ha kimegyünk közéjük. Kora tavasztól

késő ősziig mindenhova elmentem, s emberekről írtam. Méghozzá általában a kisemberekről. Nálam a kisemberek voltak nagyok. Vezetőkről ritkán írtam, ellenben mindig csodáltam azt, aki alacsony fizetésből, kis nyugdíjból nemcsak hogy eltartja magát, de segít a gyerekeknek, az unokájának, és nem segélyért járkál, hanem dolgozik, kertet művel, jószágot tart. Rengeteg ilyen hős van, csak nincs időnk felfedezni őket, és úgy megírni a cikket, hogy azt mindenki értse. Mert az is nagyon fontos!”

Szeretettünk volna, de betegsége miatt sajnos nem tudunk könyvbemutatót tartani – nélküle nem akartunk – így ezúton ajánlom ezt a könyvet mindazoknak, akik ismerik, szeretik a szerzőt, és azoknak is, akik most olvassák először ezeket az írásokat. D. Szabó Miklós nevében is, aki még ma is gyakran álmodik Kunhegyesről.

Komáromi László

KATONASULI-TÁBOR SZOLNOKON

Július 25-én reggel indultunk Szolnokra, a MH 86. Helikopter Bázisra, hogy megkezdjük az egyhetes Katonai tábor. Nagyon vártuk és izgatottak is voltunk, hogy milyen lesz. Érkezés után adategyeztetés következett, majd rögtön meg is kaptuk a magyar honvédek által használt uniformist. A beöltözés már magában egy nagyon varázslatos érzés volt.

A hét meghatározott program szerint telt. Minden reggel 5:45-kor volt ébresztés, majd 6-tól reggeli torna, ezek 45 percesek voltak és napról-napra egyre intenzívebbek. Futás közben különböző katonai dalokat énekeltünk. Mondanom sem kell, hogy az egész laktanya tőlünk zengett. Nem mindennapi látványt nyújtottunk.

A reggeli tornát tisztálkodás és reggeli, majd körlet szemle követte. Ha minden körletet rendben találtak, megkezdhetjük az érdekesebbnél érdekesebb programokat, foglalkozásokat. Ilyen volt például a túlélés, harcászat, térkép ismeret, közelharc, fegyver szét-összeszerelés, lövészet... és még sorolhatnám. A sok feladat és program egyre jobban összekovácsolta a csapatokat „századot”, ennek következtében sok barátság kötődött.

A komoly feladatok mellett sok nevetés és vidámság tette színessé a napokat. A tábor első napjaiban a

szerdai 20 km-es menetgyakorlatra készültünk, melyen az addig megtanultakat hasznosítottuk. A csütörtöki nap pedig, megkoronázta az egész hetet, amikor is lövész versenyt rendeztünk. Különleges élmény volt, hisz nem minden napi dolog éles lőfegyverrel löni. Délután paintball háborúval folytattuk a napot. Este családias szalonnasütögetés, beszélgetés vette kezdetét. Felemelő érzés volt akkor ott lenni és a történeteket átélni.

Az estét a csapatok önállóan írt dalaival zártuk melyek eredményei mosolyok, nevetések és tapsviharak voltak. Itt már tudtuk, hogy a honvédség egy nagycsalád és nagyon jó érzés ebbe a családba tartozni.

Péntek a tábor zárónapja, a búcsúzás ideje. Nehéz szívvel adtuk vissza a hét folyamán hordott angyalbőrt. Nem lehetünk nagyon szomorúak, mert rengeteg élményt, tapasztalatot, tudást, vidám percet kaptunk, melyekre öröm visszaemlékezni.

Külön meg szeretném köszönni Csatóné Tünde és Fehér Judit tanárnőnek, hogy részt vehettem ezen a táboron.

Fekete Ádám

Karcagi SzC Nagy László Szakképző Iskolája,
Gimnáziuma és Kollégiuma végzős tanulója

